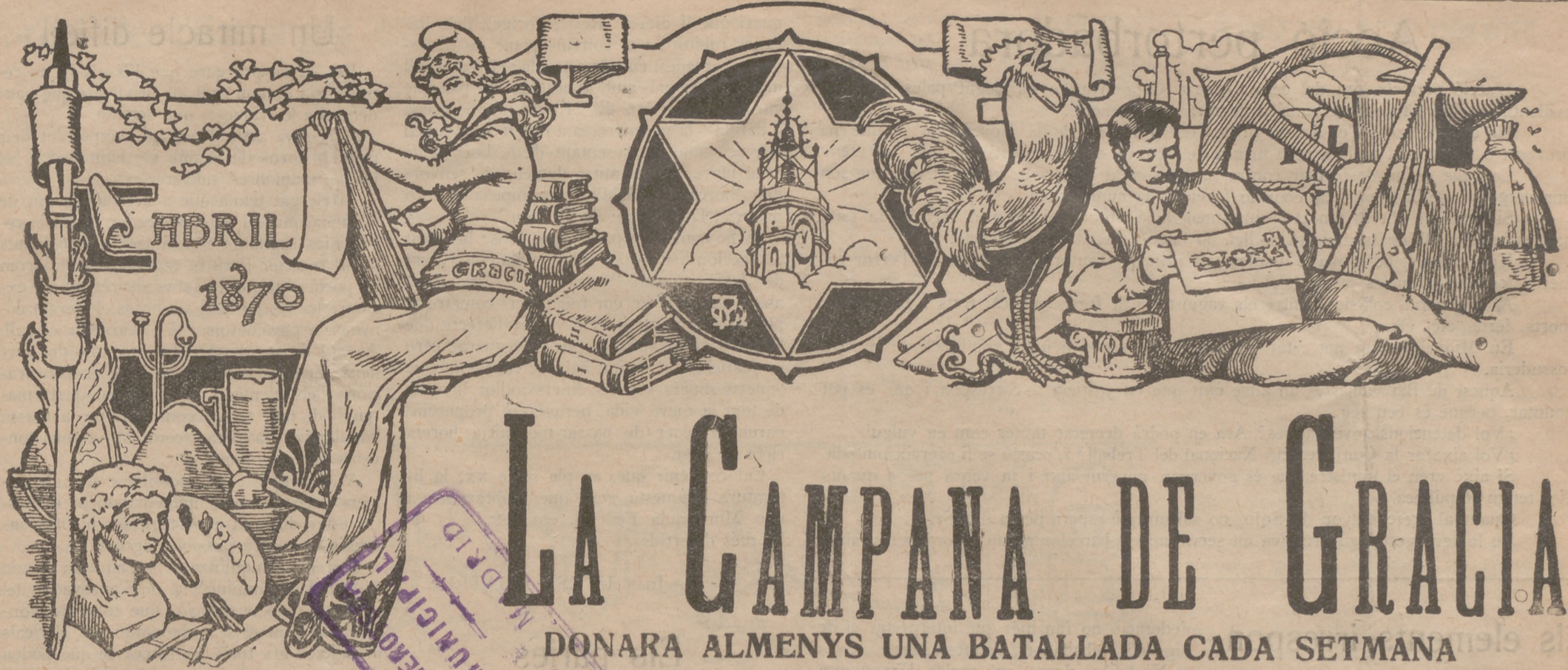

3-9

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Per a Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50 — ESTRANGER, 2,50 pessetes

INTENCIONS

UN EMPATX DE JURIDICITAT I TOLERÀNCIA

La nota sensacional d'aquests dies, deixant a part la vaga revolucionària de Barcelona, ha estat, vulguin no vulguin, el debat sobre les responsabilitats.

Vulguin no vulguin, repetim. I a pesar de les opinions, absurdes i desgraciadíssimes, d'Unamuno, Madariaga i Josep Ortega i Gasset.

Aquests diputats, alguns més de personalitat no tan destacada, i el ministre de governació — al qual, aquesta vegada, hem d'aplaudir pel seu discurs contestant el caporal Robles Gil —, han fet impossibles per a llevar importància a aquest debat. Però en té, és un dels que en té més. El de les responsabilitats és un problema capital per a la salut de la República. Més que les patates, ben inoportunes, del senyor de Madariaga.

S'ha parlat de la llei de fugues ressuscitada a Sevilla, i tothom s'ha escandalitzat i ningú no ha volgut creure en la llei de fugues.

Però el fet és aquest: quatre obrers són conduïts, a la matinada, per quatre guàrdies de seguretat i cinc guàrdies civils. Un dels guàrdies civils, caporal. Els guàrdies declaren que qui manava l'expedició era un caporal. El caporal diu que era un paísà, al qual no coneixien. — Ja és un ric estrany tot això! — A més a més, un cotxe ple d'individus de la guàrdia civil, acompanyava la conducció. Entre aquests guàrdies civils hi havia també l'individu que manava la conducció. Aquests guàrdies civils eren tots "notoriament monàrquics y algunos de ellos militars". És el diputat González qui parla, sessió del vint-i-sis del passat agost.

La camioneta dels conduïts sofreix una panne en el lloc més envitricollat — precisament en el més envitricollat — del parc de Maria Lluïsa. I la guàrdia civil, en comptes d'acompanyar la conducció, que seguí a peu el seu camí, es quedà als cotxes. — També això és ben estrany, ben fora del corrent.

Segueixen, però, més estranyeses, cada vegada més sospitoses.

"Cerca de allí estaban los pistoleros supuestos — segueix dient el senyor González —, pero esos pistoleros, ¿cómo sabian que aquella noche y a aquella hora iba a pasar esa expedición, que fué ordenada de pronto, si no se lo hubieran dicho los guardias civiles? ¿Cómo se atrevieron a hacer frente en un lugar completamente cerrado a la fuerza que conducía a los obreros, más a los guardias civiles? ¿Y no es extraño que todos los guardias de seguridad y los

guardias cívicos dejaran de pronto indefensos a los obreros?" — Sí, sí que és estrany, i tèrbol, tot això.

El diputat Vargas diu que en els fets "intervinieron elementos monàrquicos muy conocidos, que se ofrecieron al gobernador".

Però fins quan durarà la intervenció dels monàrquics? Però, quins governadors té la República? — "La primera autoridad de Sevilla se entregó al señor Díaz Criado, que fué el que dirigió la famosa conducción de presos". — ¿Què s'ha fet d'aquest Díaz Criado? Ja està detingut? — "Un sargento de seguridad, al preguntarle si los guardias

que habían ido con la expedición le habían dicho algo, contestó que sólo le habían dicho la frase de ritual "sin novedad", y habían muerto cuatro hombres". — També això és bastant sospitós. — Segueix parlant el senyor Vargas, i diu que "según las declaraciones de unas mujeres, junto a las manchas de sangre de los tres que fueron asesinados primeramente había casquillos de proyectiles mauser". — Quina mena de pistolers eren aquests? — Segueix dient el diputat Vargas que "todas las heridas demuestran claramente que los agresores de estos hombres no estaban detrás de ellos, como se pretende,

sino al lado, pues por la dirección de las heridas o de los proyectiles, se ve que las víctimas fueron agredidas cuando estaban en el suelo... Entre esos guardias cívicos — els que acompanyaven els obrers que després foren assassinats — figuraba el comandante de artilleria señor Fernández Cañete, que parece que tuvo bastante intervención, así como otros conocidos por su filiación monàrquica. Este señor puso en libertad al señor Pérez del Pulgar y a otros detenidos, falsificando la firma del gobernador, por lo cual éste le prohibió entrar en su despacho". — Quan mereixia, més que això, la presó. — "Naturalmente, todos los libertados por este procedimiento, por el señor Fernández Cañete, eran antiguos pistoleros de Martínez Anido". I, finalment, el diputat Redondo senyala "la precipitación con que se hicieron desaparecer las huellas de sangre y el entierro de los cadáveres, en lugar de abrirse inmediatamente una información".

No cal seguir. Ens trobariem amb la por de fer justícia, d'empresonar els culpables. Ens trobariem amb els escrúpols, veritablement absurds del govern. Ens trobariem amb el fantasma de l'expedienteig i de la juridicitat. I hauriem de recordar aquelles paraules de Danton: "El poble és qui ha fet la Revolució. Ara vindran els juristes i la desfaran".

Per acabar aquesta crònica, la traducció d'un telegrama publicat en un diari madrileny: "Sevilla, 24. — Està siendo objeto de muchos comentarios la desaparición de determinadas personas pertenecientes a familias aristocráticas de Sevilla que se distinguieron en los pasados sucesos, siendo varios de ellos los que, como guardias cívicos, acompañaron a los presos muertos en el parque de María Luisa.

Se dice que la ausencia es debida a evitar represalias por parte de los sindicalistas o a temores que los indicados guardias cívicos tenían de ser detenidos".

Hi ha hagut llei de fugues, o no? I si no n'hi ha hagut, per què fugen aquests aristòcrates?

El govern ha de tenir present una cosa: que és el poble qui l'ha dut al lloc que ocupa, i el poble vol menys juridicitat, menys tolerància i més justícia.

Lluís CAPDEVILA

La vaca de l'Estat

—Aprofit m-nos-en, que ja se'ns acaba!..

I aquell famós Lasarte, aquell capità de pistolers? Què passa amb el pistolero Lasarte?

Com que estava malalt, pobret! la policia no el pogué dur a la presó. Perquè la República, amb tota aquesta xurma de monàrquics i pistolers, hi té molts miraments.

Volem saber què passa amb el pistolero Lasarte!

“Al Congrés, no s’hi pot fer el senglar”

Samblancat-senglar:—Tenen raó: Només s’hi pot fer la mona...

Botons de foc

Així que ha refrescat un xic la temperatura, el general Damas Berenguer—el d’Annual—ha donat per finit el seu estiu a l’Alcàsser de Segòvia i ha retornat a Madrid.

Es d’admirar l’amor i sollicitud que la República té envers els servidors de la monarquia!

Berenguer ha declarat sobre la sublevació de Jaca i L’ASSASSINAT de Fermí Galan i Angel Garcia Hernández.

I ha dit, segons sembla, que “habló con el capitán general de Aragón, una vez, el mismo día 13 de diciembre, por la mañana, para recomendarle la mayor actividad y energía en su actuación”.

Però ja veureu com, a pesar d’això, no li trobaran culpa i fins potser li regalaran un tortell d’honor.

Galo Ponte ha sortit de la presó, amb permís, per anar a prendre banys.

Vaja, que això és un gust, senyors!

També en sortí el general Mola: amb permís per anar a veure com paria la seva dona.

El que no sabem és si hi ha tornat. I ho voldríem saber.

Si tanta delicadesa i atencions tingués el govern de la República envers els obrers com té envers els criminals servidors de la monarquia!

El general Cavalcanti és a la presó. I s’hi ha fet portar un fonògraf.

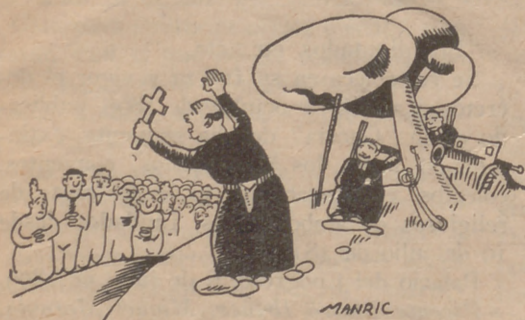
I als obrers vaguistes i als empresonats governatius, ¿també els permeten que es facin portar fonògrafs a la presó?

A Guadamur, “provincia” de Toledo, apareixia una Verge que feia la competència a la d’Ezquioga.

Però el governador, que no és amic d’aquestes moixigangues, hi ha enviat la guàrdia civil.

Ara s’hauran acabat els miracles i les aparicions. N’estem segurs.

Sols un diari com “La Vanguardia”, ata-

Una cosa és predicar...

—Per a nosaltres, el quint manament no regeix.

cat de necrofilia, podia insultar d’una manera tan vil el nostre venerable Macià.

A l’individu que escriví el repugnant i covard editorial, li desitgem sincerament que se li gangreni la mà.

Això si no el va escriure amb el peu

Bastos era un significat maurista. I la República el féu governador de Sevilla.

No us sembla absurd?

Ara més que mai volem la separació de l’Església de l’Estat.

El govern que posi obstacles a aquest desig del poble ens semblarà facciós i enemic de la República.

El somni daurat

Cada vegada que sentim parlar En Macià i escoltem dels seus llavis les paraules plenes de tendresa que dedica als obrers, ens sembla veure, a través d’elles, una regió, si no paradisiaca, de molt millor estada que l’actual. I és indubtable que, si algú pot donar a l’obrer el que li manca, ha d’ésser una persona que conegui les seves angúnies, els anhels que tenen de millorament, i equiparar-lo amb altres sectors de la producció. Aquesta persona, avui per avui, és Francesc Macià. Ell ha sabut, més que cap altre, arribar al recó més íntim dels homes que són el tot a la nostra terra; fa anys i anys que va polsant-los, i creiem, sense por d’equivocar-nos, que l’element obrer de Catalunya veu en Macià, no l’home polític que amb fermesa treballa per aconseguir les ànsies de llibertat de la terra, sinó l’amic que vol cuidar-se del seu millorament moral i material i que no s’averonyeix d’actuar de missatger en els conflictes que forçosament ha de portar l’evolució social.

Macià estima l’obrer. L’estima perquè és dels qui han sofert més en les lluites; perquè sempre han ensopogat en la incomprensió de la gent que fa política i perquè—com ell—són els qui han laborat més per donar unes passes endavant, de cara al món. L’obrer, com Macià, s’ha vist perseguit, vilipendiat, tancat reixes endins, fins que a un qualsevol dels seus botxins li ha donat la gana de deixar-lo tranquil. Ell, que sap el que és veure’s foragitat de la seva llar, allunyat de la família i del poble que estima, no ha estat mai altra cosa que un obrer. Si no ha agafat la garlopa o el mall per a aprimar la fusta o doblegar el ferro, ha sostingut als seus dits una ploma viril que ha fet tremolar l’enemic, ha pensat lleis i decrets que havien de canviar de dalt a baix el desgavell existent, avui, en la legislació, i ha sabut sostenir, amb la seva paraula màgica, l’esperit de tot un poble quan se sentia més assedegat de justícia i es decantava a prendre’s el que no li atorgaven.

Macià té el convenciment que el millorament de l’obrer nostre ha de venir acompanyat d’una intensa gestió cultural. Se li ha de donar, d’avui endavant, el que fins avui no ha tingut: Cultura. És ridícul pensar que un home que té per ofici pujar una

casa, fer un bastiment o donar forma a un tros de metall, en té prou sabent-ho fer a la perfecció. No n’hi ha prou que sigui un bon treballador, si no té el grau de cultura que li permeti arribar allà on arriben els altres! Cal que l’obrer compti amb l’ajuda oficial, per tal de millorar notablement; i això és l’obsessió de Macià. De tant que estima els obrers, els voldria a tots capaços de compartir amb ell la tasca de depuració dels treballs, la legislació de les normes per a millorar producció i jornals, i la seva col·laboració en els problemes cabdals de les indústries, que seran, o no tardar, la millor font de riquesa nostra.

Quan l’obrer hagi estat pujat en un ambient instructiu, quan tots els qui laboren tinguin una bona dosi tècnica de la feina que van a fer, quan abans de doblegar una barra de ferro se sàpiga per què es doblega i quins elements han d’intervenir-hi, quan ésser obrer no vulgui dir desconèixer, per conveniències alienes, lletres i números, el somni daurat del primer dels nostres homes d’avui serà realitat.

Aleshores podrem dir que s’ha dignificat l’element millor de què disposa la humanitat.

DOMÈNIC DIUMENGE

Espurnes de la setmana

S’aprovarà l’Estatut.

Diuen que s’han adherit a l’article de “La Vanguardia” contra el senyor Macià els magnífics senyors següents: baró de Viver, Milà i Camps, comte de Godó, Francesc Cambó, Vidal i Guardiola, José Escofet, Manuel Rodríguez Codolà, Pere Pujol, Lluís Duran i Ventosa, conde de Figols, José Juncal, Pío López, Joaquín Montaner, marquès de Foronda, el marquès de Villanueva y Geltrú, Royo Vilanova, Adolfo Marsillach, el marquès de Marianao, el senyor Del Río, el general Despujols, l’ex-cap de Policia senyor Rutilanchas, Xavier Viurà, Milans del Bosch, Martínez Anido, Juan Ignacio Luca de Tena, Ricciotto Garibaldi, etc., etc.

La gent s’equivoca. Una revolució és altra cosa que una banda de Bonnot-Garnier.

El terrorisme no és pas un avenç social, sinó un fet de criminalitat.

Cal advertir a la gent que la República no és la repartidora. Una cosa és la reforma de la llei agrària, i una altra el robotari armat.

Aneu amb compte, rabassaires. Hi ha mals pastors. Cal atendre-us a la llei. No delinquiu. Penseu que els mals pastors no tenen res per perdre; i, en canvi, vosaltres ho podeu perdre tot.

La vaga com a arma revolucionària és inútil quasi sempre.

Heu de tenir consciència de la vostra força. I si teniu consciència de la vostra força, n’heu de tenir la responsabilitat.

Els enemics de la República

Després de l’adveniment de la República, automàticament ha quedat constituït, en tots els pobles, un grup compost per ex-dictadors, burgesos amb fums de negrers, sense ànima, i tota una camarilla saturada de clerecia que fa vergonya i només fan que maquinar i sembrar per a crear el pessimisme i el desordre. Bé prou que es distingeixen; tots aquests que en els últims temps de la dominació borbònica s’aprofitaven de l’estat de coses per a tiranitzar al poble i portar-lo a la vergonya i a la deshonra, tots aquests, avui disfressats de republicans, són, com ahir, els enemics del progrés i de la cultura; són els eterns retrogrados, són els somnadors d’un retorn als oprobiosos temps del regnat del sanguinari i vil Alfons de Borbón, per a poder posar a la pràctica tot l’odi que senten pel poble; pel poble sa; pel poble que treballa i sent la necessitat de la justícia republicana.

Cal no fer-ne cas, de les paraules d’a-

quests homes que abans del dia 12 d’abril servien l’escandalosa monarquia, i avui volen que els fem pas als rengles republicans, perquè les seves paraules són dictades per la hipocresia i són falaces; són només buscadores de mals averanys que portin la desorientació i la desorganització de les masses. Però si algun dia voleu fixar vos-hi, fixeuvos-hi bé en el que diuen, i prepareu-vos per tal de donar-los la contesta que es mereixen; una contesta de menyspreu, de fàstic com realment fan, i si no és prou, obreu en conseqüència.

ANTONI JOSEP

“El Pasquí del poble” denunciat i recollit

La setmana passada, la policia es persona al domicili del nostre volgut company Angel Samblancat, per tal de recollir els exemplars del tercer número d’“El Pasquí del Poble”, que a instàncies dels clericals ha estat denunciat per escàndol públic.

El senyor Rucabado, a qui van donar tant de mal de ventre les aventures de la Verge Maria al barri xinès que explica Samblancat en el seu pasquí, deu estar satisfet

RODA (Vic)

Acaba de constituir-se en aquesta vila un Centre Republicà d’Esquerra, format per una joventut optimista i prometedora de les més falaguera esperances, per al ressorgiment dels ideals liberals que uns anys enrra havien estat el bon nom d’aquesta vila, i esperem veure desaparèixer la política d’aquest poble, fins ara nyonya i ensopida, i que pendrà un nou caire en bé de tots els vilatans i la bona administració del poble.

Endavant, doncs, jovents entusiastes; no defalliu mai en res ni per res, que tots els homes de sentit liberal tenen els ulls fits en vosaltres i esperen sercu uns veritaders defensors dels ideals de justícia i llibertat, que tan necessàries són per al nostre poble.

F. V.

J. T.—Anirà.

J. V. G.—Si no han anat, és perquè l’excés d’original d’imminent publicació els va fer perdre l’oportunitat.

P. G.—Es un assumpte massa personal i ens podrien picar la cresta.

E. P.—Va.

Ll. P.—La vostra carta no diu res.

Imp. “L’Esquella” i “La Campana”, Om. 8

La separació de l’Església de l’Estat

—Amb pocs cops com aquest, em deixeu K. O.